

[ART](#) GALERIES

Objecte i sentit. Jordi Lafon i l'art de narrar

Jordi Lafon és un exemple més del lament que afirma que el més difícil és ser profeta a casa teva

– **Jordi Solà Coll**

– Martí Gasull. *Petita simfonia de la llum*, 22/09/2015

– Joan Furiols. *L'art de mirar el silenci*, 23/06/2016

24/06/2017

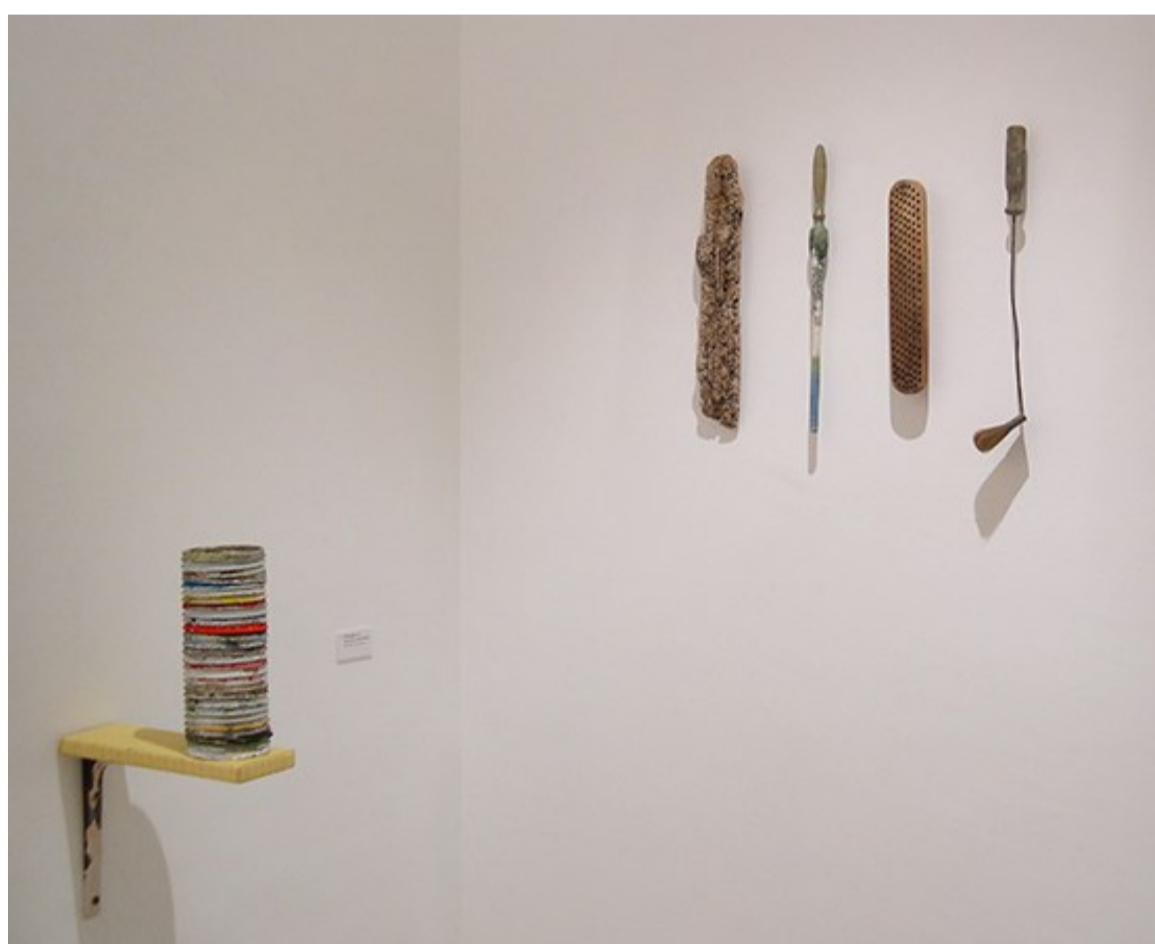
La galeria d'art [El quadern robat](#) de Barcelona té una clara vocació que marca el seu codi genètic des del mateix dia de la seva inauguració com a santuari de la sensibilitat estètica: reivindicar l'obra dels clàssics moderns que, per un motiu o altre, romanen allunyats del gran brogit, i en paral·lel, posar en solfa la raó de ser d'alguns creadors d'innegable qualitat que, tot i el seu llarg itinerari, encara estan per descobrir en algunes latituds.

És aquest el cas d'en **Jordi Lafon** (Barcelona, 1967) en un exemple més d'aquell lament que afirma que el més difícil és ser profeta a casa teva. Perquè l'exposició a El quadern robat confirma la seva trajectòria en el segon dels supòsits avançats en el paràgraf anterior: la galeria ha obert les portes del seu temple d'immaculades parets blanques a una mostra d'intel·ligència objectual que –en discret silenci– demana l'alternativa a un artista en plena evolució del seu talent.

Lafon. Obra i sentit

Més enllà de la seva capacita pluridisciplinària, dos són els trets de la seva identitat plàstica que he pogut observar en aquest tast inicial. En primer lloc, la notable habilitat –en el sentit de *technê*– quan es tracta de donar un sentit innovador a l'objecte descontextualitzat del seu medi original. I, en segon terme, la facultat poètica que defineix a cadascuna de les obres que, en el si d'un discurs més general, marca la possibilitat d'autodeterminació semàntica dels objectes exposats.

Un discurs no exempt d'una ironia que ens interpel·la constantment a partir d'una retòrica matèrica –certament socràtica i maièutica– i, així mateix, d'una hipnòtica de les formes que, adés i ara, es repeteixen en una sort de mantra que abdueix, tot sigui dit, sempre que l'observador romanguí atent a la narrativa que ens proposa Jordi Lafon amb el seu particular llenguatge.

Art inèdit i consciència. La poètica visual com a joc entre l'enteniment i la imaginació. El quadern robat la clava un altre cop en la seva aposta. Lafon, certament, necessita més espai d'exposició a fi de desplegar tota la seva bateria de recursos. I tanmateix, s'intueix l'envit en petit format que ens proposa l'[Anna Belsa](#). La intel·ligència en estat pur. Estarem a l'altura de les circumstàncies?

